

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.)

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2014 r.

sprawy **D. K. (poprzednio P.)**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 18 grudnia 2013 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 15 kwietnia 2013 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego,**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. L.– Kancelaria Adwokacka - kwotę 738,00 zł (siedemset trzydzieści osiem), w tym 23 % podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie kasacji z urzędu.**

UZASADNIENIE

D. K. poprzednio P. wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 15 kwietnia 2013 r., sygn. akt ... 21/12, został skazany za czyn wyczerpujący znamiona art. 13

§ 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., na karę 1 roku i 6 miesięcy, na poczet której zaliczono skazanemu rzeczywisty okres pozbawienia wolności w sprawie. Wyrokiem tym rozstrzygnięto także w przedmiocie kosztów adwokackich oraz w przedmiocie kosztów sądowych.

Na skutek apelacji wniesionej od tego orzeczenia przez obrońcę oskarżonego Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 18 grudnia 2013 r., sygn. akt ...337/13, utrzymał zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego wywiodła obrońca z urzędu skazanego D. K., zarzucając rażąco obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na jego treść, a polegającą na naruszeniu: art. 433 § 2 k.p.k. - poprzez nierozważenie zarzutów apelacji obrońcy D. K. i ograniczenie się Sądu Odwoławczego do ogólnikowych stwierdzeń, iż zarzuty te są bezzasadne i nie zasługują na uwzględnienie, oraz art. 433 § 2 k.p.k., w zw. z art. 427 § 3 k.p.k. - poprzez nierozpoznanie złożonego przez apelującego wniosku dowodowego - co stanowi o tym, iż kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd Apelacyjny nie spełnia ustawowych wymogów, stanowiąc tym samym podstawę do żądania wyeliminowania zaskarżonego wyroku z obrotu prawnego; nadto art. 457 § 3 k.p.k. - poprzez niepełną, pozbawioną wnikliwości ocenę zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy, a mianowicie „obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na wynik sprawy, w postaci: art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania w tym: uznanie, że oskarżony zdawał sobie sprawę z braku autentyczności nakazu zapłaty będącego podstawą złożonego wniosku o wszczęcie egzekucji wobec S. SA, pomimo braku jakichkolwiek dowodów potwierdzających wiedzę oskarżonego, oraz wbrew wyjaśnieniom samego oskarżonego; uznanie, że oskarżony działał z bezpośrednim zamiarem, tak co do celu przypisywanego mu działania jak i użytych środków; uznanie, wbrew zasadom logiki za wiarygodne zeznań świadka W. W. przy jednoczesnym, niezrozumiałym uznaniu wyjaśnień samego oskarżonego za niewiarygodne, art. 7 k.p.k. w zw. art. 424 § 1 k.p.k. poprzez całkowite pominięcie w rozważaniach Sądu wniosków opinii

psychiatrycznych uzyskanych na drodze pomocy prawnej ze szpitali Linz i Innsbrucku oraz braku uargumentowania uznania lub nieuznania tych dowodów w uzasadnieniu orzeczenia, art. 366 k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o przesłuchanie w charakterze świadka P. G., oraz wniosku dowodowego o dokonanie tłumaczeń z języka niemieckiego dokumentów nadesłanych oskarżonemu przez lekarza leczącego oskarżonego w Austrii, na rozprawie w dniu 25 listopada 2013 roku, podczas gdy dowody te miały odpowiednio potwierdzić wyjaśnienia oskarżonego, oraz podważyć opinie sądowno - psychiatryczne sporządzone w niniejszej sprawie, a Sąd powinien dążyć do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy”, i tym samym niewskazanie przez Sąd Odwoławczy, w uzasadnieniu orzeczenia, czym kierował się wydając ten wyrok, oraz z jakich względów uznał wymienione zarzuty za niezasadne, co stanowi rażące naruszenie przepisów postępowania karnego, uzasadniające żądanie uchylecia przedmiotowego wyroku.

Skarżąca podnosząc powyższe zarzuty, wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II Instancji.

W dniu 24 lutego 2014 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy adw. A. L. o zasądzenie na jej rzecz kosztów udzielonej z urzędu skazanemu w postępowaniu kasacyjnym pomocy prawnej, które to koszty nie zostały pokryte ani w części ani w całości.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym dlatego podlega oddaleniu w oparciu o przepis z art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosząc się do wywiedzionych w kasacji zarzutów, dotyczących naruszenia przez Sąd II instancji art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., poprzez dokonanie nierzetelnej kontroli orzeczenia Sądu I instancji i nierozważenie zarzutów apelacyjnych, wskazać należy, że tak sformułowane oskarżenia nie znalazły potwierdzenia w realiach kontrolowanej sprawy.

Wbrew wszelkim twierdzeniom skarżącej Sąd odwoławczy w sposób właściwy i wystarczający rozważył i omówił wszystkie zrzuty wywiedzione w apelacji. Żadnego z nich nie pominął, a z wyników przeprowadzonej kontroli instancyjnej wyciągnął właściwe wnioski przedstawiając w tym zakresie dostateczną argumentację.

W szczególności zauważyć należy, że zupełnie pozbawione racji są argumenty obrońcy, w których podnosi pominięcie i nierozważenie przez Sąd II instancji zarzutów dotyczących świadomości oskarżonego co do braku autentyczności nakazu zapłaty będącego podstawą złożonego wniosku o wszczęcie egzekucji wobec S. S.A. i odnoszenie się na poparcie tych twierdzeń do wyjaśnień oskarżonego. Na str. 3 uzasadnienia Sąd Apelacyjny w sposób przekonywający wskazał, iż w omawianym zakresie podziela w pełni ustalenia Sądu I instancji. Ocena wyjaśnień oskarżonego K., nie zawierała jakichkolwiek błędów, a wobec faktu, iż wyjaśnienia te pozostawały w opozycji do innych dowodów, nie mogły zostać uznane za wiarygodne. Nadto, na co słusznie zwrócił uwagę Sąd II instancji, wniosek do komornika podpisał oskarżony, podpisał go nieaktualnym nazwiskiem, jako prezes spółki U., której nigdy prezesem nie był, co więcej nigdy nie był tam formalnie zatrudniony. Dołączone do wniosku dokumenty były fałszywe (nakaz zapłaty, wydruk z KRS-u). Kolejnym argumentem przemawiającym za tym, iż działanie oskarżonego było świadome i podjęte w zamiarze bezpośrednim były czynności podjęte w bankach. Sąd Apelacyjny słusznie zatem uznał, że wyjaśnienia oskarżonego są niewiarygodne, zaś zachowanie jego świadczyło o zamiarze popełnienia przestępstwa oszustwa.

Sąd II instancji nie podzielił także zarzutu apelacyjnego dotyczącego – jak twierdzi obrońca – bezzasadnego oddalenia wniosku dowodowego o przesłuchanie świadka P. G. Zarzut tej treści został przez Sąd rozpoznany i omówiony (str. 4 uzasadnienia). Z treści uzasadnienia wynika, że poddano kontroli w tym zakresie czynności Sądu I instancji. Podniesiono, że pomimo licznych czynności nie udało się ustalić miejsca pobytu tego świadka, zaś sam obrońca nie wskazuje adresu zamieszkania tej osoby.

Bezzasadny w ocenie Sądu Apelacyjnego okazał się także zarzut apelacyjny o oddalenie wniosku dowodowego o zlecenie tłumaczenia dokumentacji medycznej

dotyczącej oskarżonego, której treść miałyby podważyć opinię sądowo-psychiatryczną wydane w niniejszej sprawie. Jak zauważył Sąd Apelacyjny oskarżony był poddany badaniu sądowo-psychiatrycznemu, a biegli wydający o nim opinię dysponowali pełną dokumentacją, także tą z leczenia w szpitalach za granicą.

W tym miejscu wytknąć należy obrońcy niekonsekwencję w podejmowanych czynnościach, której rezultat uczyniono zarzutem kasacyjnym. Obrońca podnosi, że poza rozważaniami Sądu II instancji pozostał wniosek apelującego o przeprowadzenie dowodu z akt sprawy o sygn. ... 285/12, zawierających zeznania świadka W. W. Tymczasem z protokołu rozprawy apelacyjnej z dnia 18 grudnia 2013 r. (k.1389, t. VII) wynika, że *obrońca oskarżonego D. K. oświadcza, że cofa wniosek zawarty na k. 3 apelacji o ujawnienie zeznań W. W. złożonych w innej sprawie, albowiem wniosek ten może wywołać skutki niekorzystne dla oskarżonego.*

Obrońca w wywiedzionej kasacji nie przedstawiła argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć orzeczenie Sądu odwoławczego. Z kasacji wynika, że wywiedzione przez skarżącą zarzuty i przytoczona na ich poparcie argumentacja stanowi nieudolną polemikę z ustaleniami *de facto* Sądu I instancji, które zaakceptował i podzielił Sąd Apelacyjny.

Złożony wniosek przez obrońcę o przyznanie wynagrodzenia zasługuje na uwzględnienie. Znajduje on podstawę prawną w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124, ze zm.), zaś wysokość zasądzonej kwoty wynika z § 14 ust. 3 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. z 2013 r. Nr 461).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.